

villie fra Udvalgets Side eller rettere fra det ærede Medlems Side, som har været Formand for det til Overveielse af Sagen nedsatte Udvalg — og saavidt jeg husker, var det samme ærede Medlem, nemlig det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme), ogsaa Formand for det Udvalg, der var nedsat om samme Sag i Fjor. S sine Udtalelser til mig gjorde det ærede Medlem først opmærksom paa, at Udvalget i Fjor havde foreslaaet den samme Bestemmelse, som det ogsaa har foreslaaet i Mar til § 16 under Nr. 25, nemlig at, hvis en Besætning har været affærret, og det endelig viser sig, at den formodede smittsomme Sygdom ikke har været tilfæde, bliver det fulde Tab i enhver Henseende godtgjort Eieren, og efter at have citeret denne Bestemmelse bemærkede det ærede Medlem til mig med Hensyn til det Tilfælde, at den formodede Sygdom virkelig viste sig at være i den affærrede Besætning, at i saa Tilfælde havde Udvalget ligeledes „henstillet, at det Tab maatte godtgjøres Eieren, som han havde ved Affærringen, deriblandt det, der blev nævnt af det ærede Medlem, hvis han stod med en Besætning af Fedekreatureur og pludselig blev forhindret fra at afhænde eller realisere den. Det er et Tab, som ubetinges bør erstattes, da det sker i det Offentliges Interesse“. Denne Udtalelse var jeg meget tilfreds med. Den eneste Sorg, den bragte mig, var, at det forekom mig, at jeg saa kunde have sparet Thinget for mine Bemærkninger, da Udvalget jo allerede i Fjor havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen og var enig med mig i, at der burde gives Erstatning for saadanne Tab. Den høitæredede Snderigsminister stillede sig mere køligt overfor Forslaget. Han bemærkede, at han frygtede for, at det vilde være at komme ind paa en Glidbane. Jeg skal indromme den ærede Minister, at det maatte kan være noget vanskeligt at faae Grændserne helt faste, men jeg tror dog paa den anden Side, at det er muligt at drage Grændserne saaledes, at de ikke blive det rene Guttaperka, saa at Glidebanen i hvert Fald bliver kortere. Og det forekommer mig, at det er heldigere at udsætte sig for, at enkelte Kreatureiere i saadanne Tilfælde, naar det Offentlige strider ind overfor dem, muligvis faae en noget rundelig Erstatning, end at udsætte sig for, at adskillige Kreatureiere i lignende Tilfælde uden at faae nogen Erstatning blive bibragte et meget betydeligt Tab ved Foranstaltninger, der iværksettes fra det Offentliges Side og i det Offentliges Interesse. Jeg var, som sagt, meget tilfreds med det ærede Medlem fra Esbjergs Udtalelse, og jeg ventede saa,

at der vilde blive stillet Forslag i den Henseende til Sagens 2den Behandling; men til min Forundring har jeg nu forgjæves maattet søge i Betænkningen efter Forslag i den Retning. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at Udvalget siden i Fjor og det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) siden 1ste Behandling have forandret Opfattelse af, hvad der er rigtigt og billigt i dette Forhold; eller maaste de ere komne til den Erkjendelse, at det er praktisk ugjørligt, hvad jeg dog ikke tror. Jeg beklager det meget; men der er jo heller ikke Andet at gøre end at beklage det. Jeg har ikke turdet driste mig til at stille Vædringsforslag i den Henseende, da Sagen, efter det ærede Medlem, som jeg har citeret og sigtet til gjentagne Gange, har været fremme for Udvalget i Fjor, og det ærede Medlem erklærede ved 1ste Behandling, at han havde samme Opfattelse i Mar, og da der desuagtet ikke fra nogen Side i Udvalget er blevet stillet Forslag, fandt jeg det altfor sangvinst at haabe paa, at et Forslag af mig i den Retning uden Beslutning fra nogen Side i Udvalget vilde kunne faae Flertal for sig her i Thinget. Men jeg beklager som sagt, at der ikke er blevet stillet Forslag fra Udvalgets Side, og var der blevet det, er jeg temmelig vis paa, at det var blevet vedtaget.

Da jeg har Ordet, vil jeg gjerne gjøre et Par Bemærkninger om disse Tuberkuloseforslag, som man vel gjerne kan kalde dem. At den Sag, vi her behandle, er en overmaade vigtig Sag, en Sag af den største Betydning baade for vort Land i Almindelighed og for vort Landbrug i Særdeleshed, derom ere Alle enige: At Bestemmelserne om Bekæmpelsen af Tuberkulosen ere nogle af de vigtigste Bestemmelser i Lovforslaget ogsaa baade for Landet i Almindelighed og Landbruget i Særdeleshed, derom ere Alle vist ogsaa enige; men deraf følger desværre ikke, at man ogsaa er enig om, i alt Fald ikke lige strax kan blive enig om, hvordan man bedst, kraftigt og hensigtsmæssigst kan bekæmpe denne Sygdom, tvertimod er det jo i Reglen saaledes, at jo vigtigere en Sag er, des vanskeligere er det at blive enig om den, og de mange foreliggende Forslag bekræfte dette yderligere. Jeg er nu i det mindre heldige Tilfælde, at jeg ikke synes om noget af disse Forslag, og jeg føler det derfor som min Pligt at begrunde, hvorfor. Jeg skal søge at gjøre det saa kort som muligt, jeg antager, at Thinget vil helst have Ende paa denne Behandling saa hurtigt som muligt, og jeg skal rette mig efter dette Ønske saa godt, jeg kan. Det første Vædringsforslag, jeg skal omtale, er det, der er stillet